

risikerer slet ikke at faae nogen Lov ud, hvilket dog vilde være endnu langt uheldigere end at faae en Lov i den Stikkelse, hvori Lovforlaget nu foreligger; men det maa jeg gjentage, at jeg virkelig ikke kan see, hvorfor der skulde være nogen afgjørende Frygt for, at Loven ikke vilde kunne komme ud, hvis man her gif ind paa en Forandring. Er det Tilfældet, at man sætter en Lovs Tilblivelse paa Spil ved i det ene Thing at gjøre Forandringer deri, som vilde bevirke, at den maa tilbage til det andet Thing, saa maatte man jo derved i de fleste Tilfælde lade sig afholde fra at foretage nogen som helst Forandring, fordi man jo aldrig kan beregne, hvorledes de foretagne Forandringer ville blive optagne paa et andet Sted. Det vilde dog være meget uheldigt. Jeg troer, at der maaskee endogsaa ikke er liden Sandsynlighed for, at en Forandring, navnlig som den, mit subsidiære Forslag indeholder, dog vil gaae igjennem i det andet Thing, men i alt Fald tabes der jo ikke Andet end den Tid, der gaaer med, indtil Forslaget kommer tilbage her i en paany forandret Stikkelse, og jeg kan ikke være enig med den ærede 2den Landssthingsmand for 5te Kreds (C. Sjørgensen) i, at der er Udset til, at Rigsdagen saa hurtigt skulde blive sluttet, at der ikke kan blive den fornødne Tid hertil. — Der er endvidere en anden Grund, som forekommer mig at spille en vel fremtrædende Rolle i Argumentationen fra den høitærede Ministers Side. Det er den, at man ikke behøver at være saa ængstelig for Fordelingen, fordi Amtet, navnlig Landsdistriktet, der skal bidrage dertil, er en saa frugtbar og rig Landsdeel, og Udgifterne til Amtsrepartitionssonden der ere mindre end i de fleste andre Amter. Jeg troer virkelig ikke, at det gaaer an at lade det staae ganske uimodsaagt. Det er ganske vist, at naar vi holde os til de simple Talsværelser, ere Bidragene til Maribo Amts Repartitionsfond mindre pr. Tønde Havkorn end i de fleste andre Amter i Landet; men der er en Omstændighed, som man ikke maa glemme, nemlig at Havkornet er meget høit i Lolland-Falsters Stift, høiere end i de fleste andre, medens paa den anden Side Forbilliggendets i

Maribo Amt ikke paa nogen Maade kan siges at give større Udbytte end Forbilliggendets i de andre Amter i de bedre Egne af Landet. Det er en bekjendt Sag, at Lolland-Falster næsten alene, idetmindste for de bedre Egenes Vedkommende, har sin fulde Indtægt af Kornskjæppen, hvormod der i de andre Egne tages et meget bethdeligt Tilskud gjennem Besætningen. Forholdet er der saaledes, at Indtægten heraf næsten forsvinder. Er Kornavlen nu et Aar mindre god, saa føler Lolland-Falster i en endnu høiere Grad Trykket end andre Egne i Landet. Jeg troer derfor ikke, at det gaaer an, at man bestandig som Grund til, at man uden Betænkning kan paalegge Amtet denne Byrde, anfører, at det har godt Raad til at være den bedre end de andre Amter. Jeg har ikke troet at burde tilbageholde denne Ytring; jeg troer, at den er aldeles begrundet og rigtig. — Jeg skal blot dertil endnu sige, at der ligger noget meget Besynderligt i at fremhæve Nykjøbing Kjøbstad som saa særdeles uformuende til at være store Byrder, medens man karakteriserer det den omgivende Land som saa særdeles rigt og frugtbart. Der forekommer mig at være lidt Modsigelse deri. En Kjøbstad, velbeliggende i et rigt, frugtbart og folkerigt Land, maa absolut have Betingelserne for at kunne have en ordentlig Næring, og saa lidt som jeg misunder Nykjøbing Kjøbstad det Afslag, den har faaet i sit tilbudte Tilskud, ligesaa lidt troer jeg, at det kan fortænkes mig, at jeg gjør Indvendinger imod, at Lettelsen bliver alene paa det øvrige Distrikts Bekostning. Jeg vil, for ikke at misforstaaes, hderligere tilføie, at jeg har givet det bedste Beviis paa, at jeg ikke nærer nogen Følelse, der ligner Misundelse mod Nykjøbing, derved, at jeg ved første Behandling udtrykkelig bemærkede, at naar endelig en efter min Mening urigtig Fordeling skulde stee, vilde jeg bedre finde mig i, at Nykjøbing aldeles var bleven fritagen for sit særlige Bidrag, saaledes at hele Bidraget ligefrem blev fordeelt efter § 15 i Forordningen af 29de September 1841. Med disse Ord skal jeg tillade mig at overgive mine Forslag til det høie Things Vedømmelse.